

DE STER

HALFMAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Waar is de wijze? waar is de schriftgeleerde? waar is de onderzoeker dezer eeuw? Heeft God de wijsheid dezer wereld niet dwaas gemaakt?

Paulus.

15 FEBRUARI 1931

No. 4

36e JAARGANG

HET MATERIALISME.

Dr. John A. Widtsoe.

Het materialisme ligt op sterven. Dat lucht op! Zijn heerschappij in anderszins verlichte dagen is een onaangename herinnering.

De wetenschap, een eeuw geleden nog maar een kind, groeide toentertijd snel. Natuurkrachten werden veroverd door den mensch waarvan men zelfs niet gedroomd had. De wonderen van ouds werden in de schaduw gezet door proefnemingen en overwinningen van het laboratorium. Het oneindig kleine en het onmetelijk groote werden uitgevorscht; de bliksem werd gedwongen omlaag te komen uit de wolken om den mensch van dienst te zijn. De mensch was, schijnbaar, meester der aarde geworden, en de gedachte aan zijn voortreffelijkheid deed hem duizelen.

Toen ging deze nieuwe aristocraat filosoferen; er is niets in het heelal, zeide hij, dan stof en kracht. Haar ontelbare werkingen en terugwerkingen, schikkingen en herschikkingen vormen de verscheidenheid en oneindige ingewikkeldheid der natuur. De mensch zelf, leidsman van krachten en stofgebruiker, is niets dan een product van kille, verstandelooze krachten, die de levenlooze stof bewerken. De materialist lag als aanbieder voor stof, kracht, chaos en toeval!

Die ozin kon geen stand houden. Het vernuft dat in staat was de atoom te verdeelen en de zon te wegen, was niet tevreden met zoo'n schrale, bloedeloze wereldbeschouwing. De wetenschap kwam te staan waar ze behoort te staan. Ze zoekt, experimenteert en speurt; dan beschrijft zij hare bevindingen. Dat is haar hoofdtaak. Dan, in menschenhanden zijnde, tracht zij te verklaren wat zij ontdekt. Toenemende kennis brengt wijzigingen in die verklaringen. Dat is voor haar van minder belang. De wetenschap is een menschenmaaksel en daarom aan den mensch onderworpen. De moderne wetenschapsman staat met opgerichten hoofde en blikkt naar boven.

Welnu, de mannen der wetenschap — bijna al de vooraanstaanden — zijn het er over eens dat er boven en buiten stof en kracht, in de onzichtbare wereld, intelligentie en doel te bespeuren zijn, waarvan de zichtbare openbaringen zijn de wetten en orde der natuur en de menigvuldigheid van natuurverschijnselen. De mensch is een verstandelijk wezen; hij is meer dan een aardkluit. Geleerde mannen, eerlijke geleerden, keeren terug tot het geloof in de verstandelijke, doelbewuste macht die alles regeert; misschien tot een grooter en beter geloof dan dat van voorheen, omdat zij thans nieuwe kennis opgedaan hebben.

Dit gezichtspunt wordt duidelijk naar voren gebracht in een onlangs verschenen boek, „*Science and the Unseen World*” (De Wetenschap en de Onzichtbare Wereld) door Arthur Stanley Eddington, F.R.S., Professor in de Sterrenkunde te Cambridge, vooraanstaand geleerde, onbevreesd en boeiend schrijver over wetenschappelijke onderwerpen. Hij zegt op bladzij vijftig :

Het heele wezen der onzichtbare wereld wijst er op, dunkt mij, dat het begrip van persoonlijkheid haar dient te overheerschen. Kracht, energie, afmetingen behooren tot de wereld der symbolen; uit zulke begrippen hebben wij de uitwendige fysieke wereld opgebouwd. Welke andere begrippen hebben wij? Nadat wij de fysieke methoden uitgeput hadden, keerden wij terug tot de binnenste kamers van het bewustzijn, tot de stem die onze persoonlijkheid verkondigt; en daarvandaan kregen wij een nieuwe kijk op dingen. Wij moeten de geestelijke wereld opbouwen met de symbolen van den wiskundige. Ik geloof daarom dat wij geen fout maken wanneer wij de beteekenis van de geestelijke wereld trachten te omschrijven als uitgedrukt in het gevoelen van een persoonlijke betrekking, want onze heele benadering ervan is innig verbonden met die aspecten van bewustheid waarvan persoonlijkheid de kern uitmaakt.

Reeds honderd jaar lang hebben de Laterdaagsche heiligen het bestaan van God geleerd, en dat het aannemen van alle wetenschappelijke waarheden niet behoeft in te druischen tegen het leerstuk van een persoonlijken God. Het gezonde, moderne denken gaat dien weg op.

OP ZES VERSCHILLENDE MANIEREN GEDOOPT.

Een dagblad-illustratie vertoonde dezer dagen een ouderpaar met kindje en gaf daarbij het volgende onderschrift :

Daar de ouders van deze baby — bewoners van Britsch-Indië — niet weten in welk geloof ze hun dochttertje zullen opvoeden, hebben ze haar maar vast op zes verschillende manieren laten doopen, dan kan ze later zelf kiezen.

Volgens den Apostel Petrus (1 Petrus 3 : 21) is de doop *eene vraag van een goed geweten*. Geen zuigeling kan iets te doen hebben met een gewetensvraag, zoodat reeds op grond van die eene uitspraak de bedoelde baby nòg niet gedoopt is, immers niet geldig gedoopt.

DE PRESIDENTEN VAN ONZE ZUSTERSHULP- VEREENIGING.

No. 2. Eliza R. Snow.

(Voor de 4e vergadering in Februari).

Groote vrouwen van het hedendaagsche Israël.

In de studie van de grootste vrouwen van deze tijden, neen, de grootste vrouwen van alle tijden, niet uitgenomen die Hebreeuwsche heldinnen wier namen op de bladzijden van den Bijbel uitblinken, gaan wij natuurlijkerwijs van Lucy Mack Smith, de moeder van

Eliza R. Snow.

den Profeet, naar haar schoondochter, Mary Fielding Smith, die aan de Kerk getrouw was tot in den dood; en dan komen wij aan Eliza R. Snow. Zij had zelf geen kinderen, maar zij was inderdaad, door haar natuurlijke geaardheid de moeder van alle moeders in de Kerk. Zij eerde het moederschap even hoog als het vaderschap, en haar heele leven was een leven van dienstbetoon aan haar sekse in de verhevenste moederschapsplichten.

Eliza R. Snow werd op den 21sten Januari 1804 geboren te Becket, Massachusetts, in eene geletterde en beschaafde huishouding. Zij genoot alle voordeelen eener fijnbeschaafde omgeving. Zij toonde al vroeg haar poëtische gaven en werd gevraagd, toen zij slechts 22 jaren oud was, om een requiëm (doodenzang) te schrijven voor John Adams en Thomas Jefferson, wier gelijktijdige dood, op 24 Juli 1826, een waardig thema verschaftte voor de inspiratie en verheven vlucht van hare poëtische pen. Haar vader had de revolutie meegemaakt, en zijne vertellingen van wat hij doorstaan had en waarvóór, waren een nooit-falende bron van vaderlandsliefde voor zijn leergierige dochter.

Zij neemt de waarheid aan.

Hare ouders verhuisden naar Manua, Ohio, en daar hoorde en nam zij het herstelde Evangelie aan. Eliza werd gedoopt op den 5den April 1835, en spoedig daarna verhuisde zij naar Kirtland. Zij kwam bij de familie van den Profeet Joseph Smith in huis als gouvernante voor zijne kinderen en opende een school voor jonge dames in zijn huis. Zij schreef gestadig, en al hare gedichten waren

vol van toewijding aan haar land en aan haar nieuw-omhelsden godsdienst. Toen de heiligen zich te Nauvoo vestigden, vergezelde de jonge dichteres hen op hunne reizen. Wat zij verduurde, tezamen met hare ouders en haar nobelen broeder Lorenzo Snow — die later de 5e President der Kerk werd — is niet te schetsen. Geen pen kan beschrijven, geen verbeeldingskracht malen de moeilijkheden welke deze delicate, welopgevoede dame ondervond met de anderen van haar sekse, die mede behoorden tot het gehate Mormoonsche volk.

Ook te Nauvoo was zij onderwijzeres, en op den 29sten Juni 1842 werd zij verzegeld aan den Profeet Joseph Smith. Zij beminde den Profeet met eene diepe en trouwe toegenegenheid, die alleen zulke naturen kunnen begrijpen. Alle eer en lof die anderen hem toedroegen, weerkaatste zich in dubbele mate in haar eigen brandende toegenegenheid voor dezen Profeet van God. Eens antwoordde zij een nieuwsgierig jong meisje, dat haar een on gepaste vraag gedaan had aangaande de mate van genegenheid die de Profeet gevoelen kon onder zulke omstandigheden: „Ik zou mijn echtgenoot niet lief kunnen hebben indien ik niet wist dat zijn hart zoo onbegrensd was als de eeuwigheid.”

Een ambtenaresse van de Pioniersters Vrouwen organisatie :

Toen de eerste Hulpvereniging opgericht werd te Nauvoo op 17 Maart 1842, werd Eliza R. Snow de eerste secretaresse. Zij hield getrouw verslag van de vergaderingen welke de volgende twee jaren te Nauvoo gehouden werden, en de oorspronkelijke verslagen berusten nu in het Geschiedschrijvers-kantoor waar zij bewaard worden als een zeldzaam overblijfsel uit die dagen.

Toen de Nauvootempel werd geopend kort na het martelaarschap, werd Eliza R. Snow gekozen om dienst te doen als een van de Priesteressen in dat heilige huis.

Op marsch.

Nadat de heiligen uit Nauvoo verdreven waren, kreeg zij haar aandeel van de ontzaggelijke moeilijkheden die op de uitdrijving volgden. Zij leerde zelf een span ossen te drijven, en terwijl zij enkele maanden in een blokhuis uitrustte (opgezet zooals kinderen een blokkendoos gebruiken), met scheuren er in van vijf, zes c.m. wijd en met tentlinnen als dak, liep Zuster Snow een verkoudheid en koorts op. Dit was in Winter Quarters, in Augustus 1846 en hier was, voor eenige maanden, haar leven in gevaar. Zij herstelde in jaren niet geheel van de ontzettende ondervindingen van dien verschrikkelijken winter. En toch zong zij in poëzie! O, hoe mooi waren hare liederen! Ze zong van liefde, van leven, van geloof, van hoop. De lieflijkheid en zegenspreiding van vrede viel gelijk wolken van wierook op iederen regel dien zij schreef. Hare liederen werden bij het kampvuur aangeheven, en door vermoeiden langs

ongebaande wegen; zij werden door teeder-minnende moeders bij den wieg gezongen, en ze weerklonken in de vergaderzalen der heiligen, terwijl zelfs kinderen haar lofliederen hooren lieten op weg naar school. Voordat zij Nauvoo verliet schreef zij, „O, mijn Vader,” een van de meest geliefde en geïnspireerde liederen, ooit geschreven. En het zangboek ontsluit voor ons den rijkdom van hare verbeelding, de schoonheid van haar dichtkunst en de verheven vroomheid van hare muse. Zij is een van de grootste liederenschrijfsters, zoo niet de grootste die deze Kerk voortgebracht heeft. Het zou onmogelijk zijn binnen de grenzen van deze kleine schets haar poëtische gaven recht te laten wedervaren of haar als dichteres en schrijfster te schetsen zooals dat haar rechtens toekomt.

Haar leven in de Zoutmeervallei.

In September 1847 kwam zij te Salt Lake City aan. Zij woonde aanvankelijk in wat bekend stond als de Oude Blokhuttenrij, en lag daar op een lijdensbed van een aantal jaren. Zij had tering en hoestte bijna haar leven weg.

Maar bij dit alles was zij geduldig en liefallig, zacht en goedhartig, uitte nimmer een klacht. Toen het Lion House klaar was, in 1856, nam zij daar haar intrek. Zij was een zeer bekwame naaister. Haar borduurwerk was kunstwerk, en er is een nog bestaande bedsprei, door haar geborduurd die zelfs nu nog mooi is. Zij heeft vele tempelkleederen gemaakt en kledingstukken voor de dooden. Zij zat nooit ledig. Als zij niet schreef, studeerde of converseerde, dan kunt gij er van verzekerd zijn, dat zij bezig was met een of ander keurig naaldwerk.

In Mei 1855, toen het *Endowment House* (gebruikt als een tempel terwijl de grootere in aanbouw was) werd geopend, vroeg President Young Zuster R. Snow om op te treden als Priesteres in de ceremonies.

Zij uitte haar vrees dat hare gezondheid haar niet toe zou laten recht te doen aan zulk een belangrijke opdracht, maar hij verzekerde haar dat hare gezondheid beteren zou, en dat zij vreugde zou hebben in de werkzaamheden waartoe de Heere haar geroepen had.

Zij was een wonder van geduld. Op een keer kwam een zekere zuster naar haar toe en sprak veel kwaad. Zuster Snow gaf geen antwoord, en toen zij door een bijstander gevraagd werd hoe zij zoo iets zwijgend kon verdragen, zeide Zuster Snow dat er slechts één was aan wie er onrecht was aangedaan en dat was de persoon die zich aan zulk eene gemoedsgesteldheid overgaf.

Als een Stichtster van Vrouwen-werkkringen.

Toen President Young de Hulpvereeniging in al hare vertakkingen compleet wenschte te organiseeren, gaf hij Zr. Eliza de

opdracht om de bisschoppen bij dit groote werk te helpen, en zeide haar Zuster Zina D. H. Young te kiezen als haar medewerkster. Dit was in 1886, en van dien dag tot aan haar dood stond Zuster Snow aan het hoofd van alle organisaties voor vrouwen in de Kerk. Al de wonderbare verrichtingen op het gebied van zijde-cultuur, kiesrecht, verpleegsters-cursussen, vrouwen-nieuwsbladen, vrouwen-ziekenhuizen, coöperatieve winkels, Zustershulpvereenigings-ziekenhuizen, het bewaren van graan, en inderdaad iedere onderneming en bezigheid aan vrouwen bekend, zelfs heden nog, ontsproten en schoten wortel in haar wonderbaar organisatie-vermogen.

Zij was metterdaad de grootste organiseerster onder de vrouwen die deze Kerk ooit gehad heeft. Zij was vooruitstrevend en toch niettemin onbuigzaam verknocht aan de levensbeginselen van de verwantschap der seksen zooals het Evangelie die leert. Zij organiseerde Hulpvereenigingen in iedere stad, dorp en vertakking. Zij reisde duizenden mijlen, en soms onder de moeilijkste pioniersomstandigheden, maar geen klacht kwam over hare lippen, niets dan woorden van vreugde, van vrede en zachte ingetogenheid. Zij moedigde de vrouwen aan, en dikwijls sloeg zij voor dat andere vrouwen geplaatst zouden worden in een ambt van de verschillende afdelingen, hen vrij latende hun eigen initiatief te ontwikkelen en het werk voort te zetten. Geen zweempje van onbeduidendheid, boosaardigheid of laagheid was bij Eliza R. Snow te vinden. Zij bezat een groote ondernemingsgeest, en toch werkte zij zoo stil en bescheiden dat slechts weinigen de bron van hun eigen ijver gisten, omdat zij anderen behendig tot handelen aanzette en met onbaatzuchtige vreugde de voorspoedige resultaten afwachtte. Zij verfoeide vleierij en valsheid, en wilde evenmin zichzelf met eer overladen zien. Zij slaagden er volkomen in zich geheel te verliezen in Christus Jezus. Het is deze verheven nederigheid die zooveel aan hare grootheid toedeed.

Zij eerde het Priesterschap.

Het hoogst onder hare kenmerkende eigenschappen was haar eerbied voor het Priesterschap. Zij nam zichzelf geen eer aan. Zij vroeg geen persoonlijke heerlijkheid. Zij erkende niet alleen het feit dat het Priesterschap geëerd dient te worden boven alles in den hemel of op aarde, maar ook wist zij dat degenen die plaatsvervangers van God op aarde waren, aan vrouwen hadden aangeboden, ongevraagd, de hoogste eer en rechten welke ooit vrouwen op aarde hebben genoten.

Een Moeder voor de Moeders in Israël:

Onder dit alles was zij eene moeder voor alle moeders. Geen nacht was te donker, geen afstand te groot voor haar om uit te gaan om het zieke kind of de ontmoedigde moeder te helpen.

Altijd verhief zij haar stem om het volle en algeheele moederschap te prijzen en te eeren. Zij verheugde zich in de vrouw die bij herhaling en gestadig kinderen ter wereld bracht. Zij wees dikwijls in vergaderingen de moeders van groote gezinnen aan, als de glansrijke en schoone voorbeelden voor de rest van de gemeente. En toch had zij zelf geen kinderen. Het kan zijn dat, wanneer de eeuwigheid haar poorten opent, wij zullen weten waarom haar en andere kinderlooze vrouwen deze groote en onschatbare zegen onthouden is. Gij kinderlooze vrouwen, het is alleen wanneer gij uwe harten keert en uw ledige armen uitsteekt naar de andere vrouwen die gezegend en overladen zijn met kleine kinderen en zorgen, dat gij uw eigen last van eenzaamheid en treurig verdriet kunt dragen!

Eliza R. Snow stierf op 5 December 1887 in het historische oude Leeuwenhuis. Zij werd bijgestaan in haar laatste ziekte door haar zielsvriendinnen Zina D. Young, Lucy B. Young en Minerva W. Snow.

Zuster Snow was groot en slank, met donkere oogen en donkerbruin haar. Zij was vastberaden in spreken en manieren, en had een zeer waardig voorkomen. Iedereen dacht aan een of andere Hebreeuwsche profetes wanneer zij in de nabijheid was. Zelf bijna zonder fouten, vitte zij nooit op anderer gebreken. Zij stond rechtvaardigheid voor. Zij stortte de kelk van barmhartigheid en begrijpen uit op allen die in haar nabijheid kwamen. Zij was en is een voorbeeld om na te streven voor alle vrouwen van de Heiligen der laatste Dagen.

Vragen.

1. Wie was de eerste groote vrouw van het Hedendaagsche Israël? Waarom erkent gij haar als zoodanig?
2. Vertel iets over het vroegere leven van onze derde heldin, Eliza R. Snow.
3. Vertel wat gij weet van Eliza R. Snow als een schrijfster. Als een dichteres.
4. Wat beschouwt gij als haar grootste gedicht of lied? Zeg het op.
5. Welke waarheid aangaande eeuwige familie-verwantschap wordt daarin geleerd? Bespreek dit punt.
6. Wat beschouwt gij als haar grootste karakter-trek?
7. Vertel iets van haar werk voor de vrouwen van het Hedendaagsche Israël?
8. Welken zegen kunnen kinderlooze vrouwen op deze aarde hebben? En in de volgende wereld?

Vertaald door Agatha Hornes.

Maats, diep in uw eigen borst
 Ligen juweelen!
 Schaaft ze uit hun ruwe korst,
 Graaft! Graaft! Tot hun levensdorst
 Barst uit uw kelen.

(Uit »De Gravers«, van C. S. A. v. S.)

ROTTERDAMSCH E DISTRICTS CONFERENTIE.

Van Donderdag 19 Februari tot Maandag 23 Februari (inbegrepen) zal in de Rottestad de voorjaarsconferentie van het Rotterdamsche District gehouden worden. Het wordt verwacht dat al de zendingen, in onze Zending werkzaam, aanwezig zullen zijn.

Donderdagavond, om 8 uur, worden zoowel in de zaal van de Overmaasgemeente (Dordtschestraatweg, hoek Millinxstraat) als in de zaal Excelsior (St. Janstraat 15) O.O.V. programma's uitgevoerd, versterkt door de medewerking van zendingen.

Vrijdagavond, eveneens om 8 uur, een **algemeene bijeenkomst** in de St. Janstraat, onder de leiding van de zendingen. Hierop worden alle leden, die maar eenigszins kunnen, verwacht, die van Overmaas, Schiedam en de andere Districtsvertakkingen in het bijzonder. En een ieder wordt dringend uitgenoodigd een of meer buitenstaanders mee te brengen.

Zaterdagmorgen, om 10 uur, Zendingenbijeenkomst.

Zaterdagavond, 8 uur, **algemeene ambtenaars,- ambtenaressen- zendingen-bijeenkomst**. Alle werkers en werksters in het District, die maar eenigszins kunnen, worden daar ten stelligste verwacht. **Gelieve hiervan goede nota te nemen.** En zegt het voort s.v.p.!

Zondagmorgen om 10 uur. **Let wel : openbare bijeenkomsten, zoowel in de Overmaaszaal als in de zaal Excelsior.**

Zondagavond 6 uur. **Andermaal opgelet s.v.p. : Wederom zoowel in de Overmaaszaal als in Excelsior een openbare bijeenkomst.**

Het zendelingencorps wordt dien dag in twee groepen gesplitst en elke zaal krijgt er een. De groep die 's morgens in de St. Janstraat is, is des avonds Overmaas, en omgekeerd.

Des Zondagsmiddags is er geen bijeenkomst. Dit, hopen wij, zal de opkomst in de samenkomsten in de hand werken. Geen verontschuldgingen nu, huismoedertjes, dat keukenplichten U thuishouden. Allen present alstjeblijft!

Maandagavond 8 uur, in de zaal Excelsior. **Een avondje voor allen** : een mooi programma, samengesteld uit krachten van de Rotterdamsche, Overmaasche en Haagsche ontwikkelingsverenigingen. Een waardig besluit op waardige feestdagen.

Allen vriendelijk en dringend uitgenoodigd.

DE PRIJS.

De weegschaal der Eeuwige Gerechtigheid, door Adams daad uit haar stand gestooten, moest weer in balans gebracht worden en het rechtsevenwicht hersteld. Wie kon dat doen? Het leven van een' God was de prijs van de vrijheid der wereld; en die prijs werd betaald door den God van Israël: Jezus op aarde, Jehova in den Hemel.

Orson F. Whitney.

VAN DE REDACTIE.

De Meeuwen van den Mormonenstaat.

Onze Reympreecker heeft het onlangs over een Meeuwengroep te Rotterdam gehad. Dit bracht ons een meeuwengeschiedenis uit de Zoutmeervallei te binnen. Als in Utah de voorjaarsdagen komen, komen ook de meeuwen. In al de valleien, die het Zoutmeer omringen, verlevendigen zij het landschap met haar blanke vormen en schorre kreten. In scholen strijken zij op de velden neder en volgen, zooals in Holland de kraaien den ploeg. Waar zij zich ook begeven, nooit worden zij verstoord: geen kind zou er aan denken, ze met steenen te gooien. Overal zijn ze welkom, want indertijd hebben ze de harten der pioniers gewonnen. Ze hebben de eerste nederzetteren van den hongerdood gered, en de nakomelingschap zal ten eeuwigē dage de meeuw in hooge waarde houden.

Het is een treffende laterdaagsche vogelgeschiedenis, die aan de Oud-Testamentische kwakkels doet denken. In het voorjaar van 1848 (de lezer zal zich herinneren, dat de Mormonenpioniers in 1847 in het Zoutmeerdal aankwamen) hadden de eerste nederzetteren hun akkers en tuinen bezaaid en beplant. Hoe mooi stonden de nieuwe velden in Mei: als groene tapijten lagen ze daar tusschen de grijze *sage brush* (*Artemisia*). Maar de maand was nog niet ten einde, of uit de omliggende bergen kwamen zwarte sprinkhanen in groote zwermen, die elk grassprietje, elk blaadje op hun weg verslonden.

Dat de nederzetteren ongerust werden toen deze vijand hun velden begon aan te vallen, laat zich begrijpen. Oud en jong toog uit om de aanvallers af te weren. Men joeg de vraatzuchtige insecten in greppels en slooten, om ze daar te verdrinken. Men dreef ze in rietstapels, die daarna in brand gestoken werden. Men sloeg ze dood met wilgentakken, en stelde alles in het werk om ze te verdelen. Maar het was vergeefsche moeite. De zwarte plaag nam gestadig toe. Groote angst maakte zich van de bevolking meester. Die verwoesting beteekende hongersnood. Er werd een dag van vasten en bidden*) uitgeroepen, en het volk hield een godsdienstige bijeenkomst, waarin hooger hulp afgesmeekt werd.

En ziet! Terwijl de pioniers met benauwde harten voortgingen hun bedreigd gewas te beschermen, kwamen van het meer de meeuwen. Bij duizenden kwamen ze. En een nieuwe vrees kwam

over de bevolking. Zou een tweede vijand de verwoesting voltooien, die de eerste begonnen was? Toen men echter zag dat de vogels begonnen de insekten te verslinden, veranderde de vrees in vreugde. Den heelen dag lang bevochten de meeuwen de plaag. Ooggetuigen vertellen van vogels die, na zich volgeschrokken te hebben, de insekten uitbraakten en opnieuw aan den slag gingen. En dag aan dag zag men ze van het meer komen totdat de sprinkhanen bestreden waren.

De graanvelden, toch al niet bijster groot, hadden er slecht bij gevaren. Maar er was genoeg gespaard gebleven om de pioniers van den hongerdood te redden.

Het zal niemand verbazen, dat het hun een wonder toescheen: een direkt en overtuigend gebedsantwoord. Andermaal werd er een dag van aanbidding uitgeroepen, een dankdag ditmaal. Sinds dien tijd heeft Utah's bevolking de meeuwen in eere gehouden. Ze worden door de wet beschermd. Een der eilanden in het Zoutmeer is sinds lang een vrijplaats voor watervogels: daar mag geen ei geraapt, geen vogel geschoten. Behalve de meeuwen, genieten vooral de pelikanen daarvan. Dichters hebben de Zoutmeermeeuw bezongen, schilders haar op het doek vereeuwigd. En een mooi monument op het Tempelplein te Salt Lake City verkondigt èn haar lof èn de dankbaarheid van de nakomelingschap der pioniers.

In den Bijbel wordt verteld dat tijdens Israëls omdolingen de wind opstak, naar *Jehova's bestel* (Numeri 11 : 31) en kwakkelen uit zee aanbracht. De Heiligen der laatste Dagen erkennen in het meeuwen-en-sprinkhanen-voorval de hand Gods. En de aangename manier waarop men in de Zondagscholen en godsdienstklassen deze gelukkige historische gebeurtenis aan de vergetelheid ontrukkt houdt, doet heel weldadig aan.

Behalve op de bovengenoemde vrijplaats, *Bird Island* (Vogel-

*) Bij de Laterdaagsche heiligen is het vasten o.a. een gebedssteunsel; men denke aan het Bijbelwoord: »Dit geslacht vaart niet anders uit dan door bidden en vasten.» Tot verdere toelichting diene het volgende uit mijn „*Het ware Mormonisme*“:

»Voor den Mormoon is vasten niet het niet-eten van *dit* en het wel-eten van *dat*, maar een beslist onthouden van spijs en drank. Wat door het vasten uitgespaard wordt, komt den armen ten goede: elke vaster wordt een blijmoedige gever. Geheel in den geest van Jesaja 58: »Zou het zulk een vasten zijn, dat ik verkiezen zou, dat de mensch zijn ziel een dag kwelle? Is niet dit wat ik verkies: dat gij losmaakt de knopen der goddeloosheid? dat gij den hongerigen uw brood mededeelt?»

In dezen geest wordt het vasten een stapsteen tot de onthouding van allerlei zinnelijke genietingen, een middel tot de beperking van iemands behoeften en een onderdeel van de oefening in zelfheerschappij, die tot hoogere verrichtingen en genietingen voert: een kostelijke geestelijke zoowel als lichaamsoefening op den weg naar een hoogere levenshouding en een mooie zielsontploffing. Het lijdt geen twijfel, dat zulk een onthouding zegeningen afwerpt. In de vastendag-bijeenkomsten of getuigenisstonen belijdt menige ernstige ziel dit. En in elk geval worden de concrete vruchten van het vasten door de nooddruftigen geplukt.«

eiland) geheeten, treft men de meeuwen ook op de andere eilanden in het Zoutmeer aan. Daar nestelen ze ieder voorjaar. Die eilanden zijn echter onvruchtbaar. De vogels zoeken het voedsel voor eigen onderhoud en dat der jongen op de om het meer liggende landerijen. Dat verklaart waarom ze ieder jaar terugkomen, vooral in den broeitijd. Die komst is altijd weldadig, want er wordt dan allerlei ongedierte opgeruimd. Maar de eerste visite der meeuwen aan de pioniers was, zooals uit het verhaal blijkt, heel pittoresk en een zeer mooie voorziening.

»Gij dan bidt aldus.«

Zoo sprak de Heiland tot Zijne jongeren toen Hij hun het gebed leerde dat wij thans kennen als het Onze Vader. Gebruikt geen ijdel verhaal van woorden, sprak Hij, of — volgens den Engelschen Bijbel — geen ijdele herhalingen.

Het spreekt vanzelf dat het Onze Vader niet geschikt is voor alle voorkomende gelegenheden. De bedoeling des Heeren was ongetwijfeld dat het een model-gebed zou wezen, waarnaar andere gebeden, voor verschillende gelegenheden, gevormd konden worden.

Onze gebeden dienen weldoordacht te wezen. „Ik zal niet alleen met den geest bidden”, zegt Paulus, „maar ook met het verstand”. Een avondgebed is niet geschikt voor den morgen, een zalvingsgebed voor zieken niet voor een gewone godsdienstige bijeenkomst.

De Heiligen der Laatste Dagen dienen aan den huiselijken haard minstens tweemaal per dag een gezinsgebed te houden en weldes morgens en des avonds. En vóór elken maaltijd een dank- en zegenbede. Bij de morgen- en avondgebeden knielen alle aanwezigen neder. Als dit om den ontbijttafel of vlak vóór den avondmaaltijd geschiedt, kan er heel geschikt tegelijkertijd een zegen over de gereedstaande spijzen afgesmeekt worden.

Het hoofd van het gezin gaat zelf voor in het gebed of vraagt een der anderen om voor te gaan. De gewoonte om de jonge kinderen eerst afzonderlijk een gebedje op te laten zeggen, is misschien aan te bevelen zoolang het kind heel jong is en nog leiding noodig heeft bij het bidden. Maar daarmee dient zoo spoedig mogelijk gebroken te worden: hoe vroeger het kind alléén, dat is on geholpen, kan bidden, hoe beter het is.

Het kind dient zoo vroeg mogelijk zijn beurt te krijgen om voor te gaan bij het gemeenschappelijk gebed. Al is zijn gebedje maar heel kort, het is voor dien keer voldoende, voldoende voor allemaal. Hij zal het gewicht van zijn bidden beter leeren beseffen als hij merkt dat zijn gebed, als het zijn beurt is, evengoed met het Amen der anderen bevestigd wordt en voor „vol” doorgaat als dat van vader en moeder of andere ouderen.

In sommige gezinnen worden vóór het eten drie, vier gebedjes opgezegd door de kinderen — achtereenvolgens geuit — waarna

de vader nog eens een gebed doet, zoo wordt ons medegedeeld. Dit is niet alleen onnoodig, maar sterk af te keuren. Eén zegen — door het luide gebed van één der eters afgesmeekt — is voldoende, ook al is het een klein kind dat dien zegen afbidt.

Gebruikt geen ijdel verhaal van woorden — geen zinledige herhalingen. Gebruikt die niet in uw eigen gebed en staat niet toe dat er een herhaling plaats hebbe: dat er verschillende gebedjes van dezelfde strekking opgezegd worden voor één en dezelfde maaltijd. Wilt ge uw kinderen oefenen, doe het dan op andere tijdstippen, niet vlak voor het eten. Daar is één gebed, lang of kort, voldoende. Als een der kinderen kinderlijk-kort gebeden heeft: „Heere, zegen deze spijzen”, dan behoeft dat niet door drie, vier of meer herhaald te worden. Het eenvoudige kindergebedje is net zoo krachtdadig als de woordenrijke, uitgerekte oudemenschenbede. Ook een korte oudemenschenbede is aan te bevelen.

Sommigen hebben de gewoonte, ook na het eten een gebed te doen, een dankbede. Dit is echter onder de Heiligen der Laatste Dagen niet gebruikelijk. Het gebed vóór het eten dient een dankgebed zoowel als een zegenbede te zijn. Onze Heiland dankte vóór het eten. Er steekt misschien geen kwaad in, om ook na den maaltijd een dankgebed op te offeren, maar het is een *herhaling* en een *onnoodige herhaling*. Vermijden wij wat onnoodig is, het zou tot erger kunnen leiden.

„En het geschiedde, als Hij met hen aanzat, nam Hij het brood en zegende het, en als Hij het gebroken had, gaf Hij het hun”.
„Gij dan bidt aldus.”

K.

HUISBEZOEK-ONDERWERPEN VOOR MAART.

Voor de broeders-huisbezoekers is het onderwerp voor Maart te vinden in dit Ster-nummer: „Gij dan bidt aldus”, onder Van de Redactie.

Voor de zusters is het: „Zooals een mensch denkt in zijn hart, zoo is hij”. Zie het hoofdartikel op bladzij 389 van de *Ster* van 1 December 1930.

Wanneer de Openbaringsgeest van God een mensch inspireert, wordt zijn zielsoog geopend om de schoonheid te zien, de orde en de glorie van de schepping dezer aarde en harer inwoners, haar scheppingsdoel, en het oogmerk van den Schepper, haar met Zijn kinderen te bevolken.

Brigham Young.

NIEUWE RIJMPREEKJES.

6. De levende kracht der Levende Kerk.

Te Rotterdam, op 't plein alwaar, bij gunstig weer, van week tot week, een staâg veranderende schaar beluistert een „Mormonen-preek”, stond laatst na zoo'n vergadering ('t was 's avonds laat) een kleine kring.

Het brandpunt was een brave vrouw: kerklid en innigdankbre ziel, die steeds blijmoedig en getrouw getuigt van wat ten deel haar viel. Zij voelt: wat haar zoo teer verblijdt, wil ze uitbazuinen, wijd en zijd.

En met dat tint'lend, levend vuur, dat in de wâarherborene gloeit, getuigde zij ook nu — het uur vergetend, ijvrig onvermoeid. En niet maar oppervlakkig, neen! dat voelde 'n ieder om haar heen.

Ze is één uit velen, dank zij God! Zij deelt met duizenden de vreugd, die wordt genoemd „der heiligen lot”: dat onuitsprekelijk geneugt, dat voor Gods kinderen is bereid, en voortvloeit uit gehoorzaamheid.

Het Godsrijk zetelt binnen haar, is in haar hart, is daar gegrond. Wie haar ontmoet wordt dit gewaar uit wat er stroomt uit oog en mond: van d' invloed van dat koninkrijk geeft zij in ruime mate blijk.

Maar bleef zij zelfgenoegzaam staan bij wat ervoer haar innigste ik? Neen, neen! Zij sloot zich aanstonds aan (zij twijfelde geen oogenblik) bij het uitwendig rijk: Gods kerk, het mooie Laterdaagsche Werk.

't Inwendig rijk is in haar hart, 't uitwendige — ze is zelf er in: zij vormt daarvan een werkzaam part op grond van 't innerlijk gewin. Haar harte lééft en is een deel van 't groote Levende Geheel.

Dât geeft het Laterdaagsche Werk een vastheid die niet wielt of wijkt; dât kenmerkt het als Christus' Kerk, hoe zeltgenoegzaam dat ook lijkt. Wij zeggen 't dankbaar ned'rig, blij, en wee ons, wee ons, zwegen wij!

„AAN DE VOETEN VAN DEN MEESTER”.

*Ik vind 't een ècht juweeltje,
Hij vindt 't een prul, een vod. —
De een lacht om Gelooven,
Een ander leeft in God.
De Schoonheid strooit heur gaven
Op ieder menschenkind.
Nu, droevig is 't dat ieder
Zijn gaven 't beste vindt.*

JULIUS H. MEIJER.

ENKELE ZALIGSPREKINGEN

John Oxenham.

Zalig zijn degenen die oogen hebben om te zien.

Zij zullen God vinden, overal.

Zij zullen Hem zien waar anderen steenen zien.

Zalig zijn degenen die begrijpende harten hebben.

Hun zullen vreugderijken vermenigvuldigd worden.

Zalig zijn degenen die visioenen zien.

Zij zullen zich verblijden in de verborgen wegen Gods.

Zalig zijn de zangvollen van ziel,

Zij zullen licht en blijdschap uitdragen.

Zalig zijn degenen die de macht der Liefde kennen.

Zij wonen in God want God is Liefde.

Zalig zijn de dooden,

Want zij zijn bij God.

Zalig zijn de levenden,

Want zij kunnen God nog dienen.

Zalig zijn degenen die zich verheugen in hunne kinderen.

Hun is geopenbaard het Vader-Moederschap van God.

Zalig zijn de kinderloozen, toch kinderen liefhebbend,

Hunner zal machtiger gezin zijn,

Ja, zooals de sterren des hemels.

Zalig zijn de getrouwe sterken,

Zij zijn de rechterhanden Gods.

Zalig zijn degenen die in vrede wonen —

Indien zij God niet vergeten.

Zalig zijn degenen die voor het Recht strijden,

Zij zullen hunne zielen redden,

Want God is met hen.

Zalig zijn degenen wier nagedachtenis wij eeren,

Onze gedachten voegen juweelen aan hunne kronen toe.

*Zalig zijn degenen die, door beproevingen, tot volmaakt
vertrouwen gekomen zijn,*

Hunner is de vrede die alle verstand te boven gaat.

*Zalig zijn de bezwaarden van hart tot dewelken de trooster
gekomen is.*

Zij hebben een voorsmaak van de vreugde des hemels.

Zalig zijn de voor God ontbloote zielen,

Hij zal hen kleeden met Zijn Vrede en Liefde.

Zalig is het volk wiens hart op God gezet is,

Het zal STAAN.

ZONDAGSSCHOOLWERK VOOR MAART 1931.

AVONDMAALSVERS.

Den Heiland looft ons zanggeruisch,
Hem prijzen hart en mond,
Die, ons ten leven, stierf aan 't kruis,
Het bitterst leed doorstond.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING.

Leer en Verbonden, Afdeeling 4, verzen 1 en 2.

„Ziet, spoedig zal er een wonderbaar werk onder de kinderen der menschen voortkomen. Daarom, O gij allen die U in den dienst van God begeeft, ziet toe dat gij Hem dient met geheel uw hart, macht, verstand en sterkte, opdat gij ten laatsten dage onberispelijk voor God moogt staan.”

2½ MINUUT TOESPRAAKJES.

- 1 Maart. „Kuischheid”.
„De Kerk als ontwikkelingsveld”.
Evangelie-leer.
- 8 Maart. „Bouw der Nephitische beschaving.”
„Het verhaal van Sherem.”
Boek van Mormon.
- 15 Maart. „Naar zijn Beeld.”
„De noodzakelijkheid van Openbaring.”
Oude Testament.
- 22 Maart. „Vreugde over welgeslaagde pogingen.”
„Kenniss en Vrijheid.”
Nieuwe Testament.
- 29 Maart. „De Nauvoo-Tempel.”
„De Heiligen uit Illinois gedreven.”
Kerkgeschiedenis.
- Uw Zondagsschool-president kan U verdere inlichtingen geven.

ZENDINGSNIEUWS.

Aangekomen.

Op den 26sten Januari j.l. zijn zes Ouderlingen uit het verre Westen te Rotterdam aangekomen, teneinde enkele jaren in het zendingswerk hier te lande te besteden. Wij vermelden achter hun namen de steden welke hun als arbeidsvelden zijn aangewezen.

Harlen F. Bybee (Den Haag); Kenneth J. Draayer (Delft); James E. Houston (Amsterdam, over 't Y); Armond H. Thompson (Rotterdam, Over-Maas); Everett A. van Orden (Den Haag) en Frederick H. Loertscher (Groningen).

Verplaatst en Benoemd.

Ouderling John G. de Gooyer is verplaatst van Den Haag naar Schiedam. Ouderling Sylvester M. Dalebout, gemeente-president te Almelo is verplaatst van daar naar Den Haag. Ouderling Wilmer W. Tanner, gemeente-leider te Leiden, is verplaatst naar Almelo als gemeente-president aldaar. Ouderling Charles A. Loffhouse is van Delft naar Leiden verplaatst, waar hij aangesteld is als gemeente-president. Ouderling Kenneth G. Allen is verplaatst van Groningen naar Apeldoorn als gemeente-leider. Ouderling Nanno Venema is van Apeldoorn verplaatst naar Groningen, waar hij president van het Groningsche District is geworden.

Ontslagen.

Aan Ouderling John Westra, sinds geruimen tijd Zendingsscretaris, is een eervol ontslag verstrekt. Hij maakt thans een rondreisje door de Zending om van vrienden en verwanten afscheid te nemen, alvorens hij naar zijn familiekring in het Rotsgebergte teruggaat.

John Westra.

Tevens heeft Ouderling Symen Stam, in den laatsten tijd zoowel koorleider als ouderling-senior te Rotterdam, een eervol ontslag ontvangen. Ook hij maakt zich reisvaardig voor den terugkeer naar zijn geliefden in »de toppen der bergen«.

Symen Stam.

Zien wij zulke goede medewerkers met leede oogen vertrekken, wij beeffen maar al te goed, dat de eigenaardige inrichting, van ons zendings-systeem nu eenmaal medebrenghet dat een zending doorgaans niet langer dan twee, twee-en-een-half, hoogstens drie jaar duurt. En het heengaan is den vertrekkenden van harte gegund. God zegene hen!

Den 16den dezer maand denken Ouderlingen Stam en Westra per Batavierboot van Rotterdam naar Engeland te gaan, om vandaar op een oceaanstoomer van de United States-lijn verder te reizen.

Verbetering.

In ons vorige nummer (blz. 48) staat onder »Verplaatst en Benoemd« dat Ouderling Wilson Poulter van Haarlem naar Den Haag is verplaatst. Dit moet zijn: van Haarlem naar Den Helder.

INHOUD.

Het Materialisme	49	»Gij dan bidt aldus«	59
Op zes verschillende manieren gedoopt	50	Huisbezoek-onderwerpen voor Maart	60
De Presidenten van onze Zusters- hulpvereniging	51	Nieuwe Rijmpreekjes	61
R'damsche Districts Conferentie	56	Enkele Zaligsprekingen	62
Van de Redactie :		Zondagsschoolwerk v. Maart '31	63
De Meeuwen v. d. Mormonenstaat	57	Zendingsnieuws	63

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B. Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending, Abonnementsprijs per jaar: Nederland f3.—, Buitenland f4.—. Afzonderlijke nummers 15 cent.